

Full diocesà

4 de gener del 2015

p5 —Obertes les inscripcions al pelegrinatge teresià

p6 —Com i quan es pot tornar a casar un catòlic

L'Adoració dels Mags - Rubens - Museu del Prado

L'Epifania del Senyor

«Coronat de somni / exulta el desig.
Avui tots els somnis / estrenen vestit.»
(J.M. López-Picó)

L'estrella que s'aparegué als Reis era una llum que asseylava un camí. Era el símbol de la fe que s'havia de comunicar a tots els pobles fora d'Israel. I la fe no sols és la il·luminació de la intel·ligència humana, sinó que sobretot li marca un camí a seguir, una actitud de vida.

N'hi ha que la fe els fa nosa i la rebutgen. Cerquen excuses i en troben aviat, perquè qualsevol pretext els va bé. Herodes n'és el símbol.

D'altres reben la fe, però no l'accepten plenament. Se'n voldrien servir i prou. Per això la seva vida privada, familiar i social no està d'acord amb el que creuen.

Finalment hi ha qui estima la fe i s'esforça a seguir-la. En tindrà un grau petit o més elevat, però allà on arriba és sincer. Sap que complir-la no és pas una cosa fàcil, però confia que Déu suplirà la seva deficiència. És voluntariós i esperançat. Així es comportaren els tres Reis. Per a ells, l'estrella —la fe— no solament era una llum que s'havia de mirar, sinó sobretot un camí que s'havia de fer. I ja sabien que en un camí llarg s'hi troba de tot. Foren fermes, arribaren a Betlem i trobaren Jesús.

«El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle»

Diumenge II després de Nadal / Cicle B

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, s'enalteix enmig del poble, s'admira d'ella mateixa en la reunió santa, fa el seu elogi davant la multitud dels elegits i entre els beneïts es proclama beneïda, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meva tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat, treu nous plançons entre els meus elegits." »M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat; estaré per sempre en la reunió dels sants.» (24,1-4.12-16)

Salm responsorial

El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.
(Salm 147)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dóna entre els sants.
(1,3-6.15-18)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. [Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la Llum; venia només a donar-ne testimoni.] Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat. [Donant testimoni d'ell, Joan cridava: «És aquell de qui jo deia: El qui ve després de mi m'ha passat davant, perquè, abans que jo, ell ja existia.» De l'abundància de la seva plenitud tots nosaltres hem rebut gràcia sobre gràcia. Perquè la Llei, Déu la donà per Moisès, però la gràcia i la veritat ens han vingut per Jesucrist. Déu, ningú no l'ha vist mai; Déu Fill únic, que està en el si del Pare, és qui l'ha revelat.] (1,1-18)

«Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió»

«Va plaure a Déu de revelar-se ell mateix...»

Joan Mir i Tubau, prev.

A l'inici de la constitució dogmàtica sobre la Revelació Divina, un dels quatre textos majors del Concili Vaticà II, hi podem llegir aquestes paraules, que són d'una gran bellesa: «Va plaure a Déu, en la seva bondat i saviesa, de revelar-se ell mateix...» I ho va fer en el seu Fill, l'Infant de Betlem. Déu ha sortit a l'encontre de l'home, ha compartit la nostra condició humana, llevat del pecat. Aquests dies de Nadal anem contemplant amb admiració i celebrant amb goig aquesta revelació de Déu.

Ja des de bon començament aquesta revelació de Déu, aquesta Llum veritable que il·lumina tots els homes, és respectuosa amb la llibertat humana, no s'imposa sinó que es proposa. Hi ha qui en prescindeix: «Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit.» Hi ha qui l'acull: «Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix de poder ser fills de Déu.»

Déu ha parlat clar. Però, amb el pas del temps, el seu missatge sovint l'hem complicat, distorsionat, desfigurat. Hi ha força cristians que se'n queixen, i els qui han abandonat la fe, també. Però no ens podem instal·lar en la queixa permanent, ens hem d'espavilar a redescobrir Déu. Una bona pista ens la dona sant Joan de la Creu: «Ara (Déu) ja ho ha dit tot en el Crist, donant-nos el seu tot, que és el seu Fill.» Cal, doncs, tornar a la Font, engrescar les persones a tornar-hi o anar-hi per primera vegada i caminar junts per tal d'encoratjar-nos mútuament i així superar entrebancs i cansaments.

La imatge

Detall del baldaquí de Tost. S. XIII. Museu Nacional d'Art de Catalunya.
La Paraula de Déu es va fer home. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. Ell, el Fill únic de Déu, ens ha revelat el Pare. Si el rebem, ens concedeix de poder ser fills de Déu.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

5 dilluns

— Sant Telèsfor (*136)
— Sant Simeó, monjo (ss.IV-V)
— Santa Emilian, verge (s.VI)
I Joan 3,11-21 / Salm 99 /
Joan 1,43-51

6 dimarts. Epifania del Senyor / B

— Sants Gaspar, Melcior i Baltasar.
Is 60,1-6 / Salm 71 / Ef 3,2-3a.5-6 /
Mateu 2,1-12

7 dimecres

— Sant Ramon de Penyafort, prevere (1175-1275)
I Joan 3,22-4,6 / Salm 2 /
Mateu 4,12-17.23-25

8 dijous

— Sant Severí, laic (c.410-*482)
I Joan 4,7-10 / Salm 71 /
Marc 6,34-44

9 divendres

— Sant Eulogi de Còrdova, prevere i màrtir (800-*859)
I Joan 4,11-18 / Salm 71 /
Marc 6,45-52

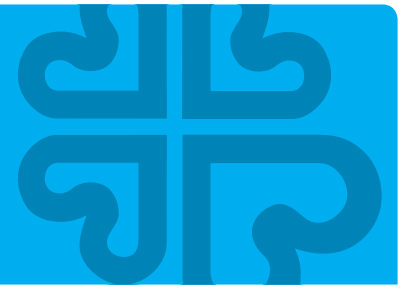
10 dissabte

— Sant Pere Ursèol, monjo (*988)
— Santa Florida, màrtir (s.V)
I Joan 4,19-5,4 / Salm 71 /
Lluc 4,14-22a

11 diumenge. El Baptisme del Senyor / B

— Sant Higini, papa (s.II)
— Santa Hortènsia, verge
Is 42,1-4. 6-7 / Salm 28 /
Fets 10,34-38 / Marc 1,7-11

Compte solidari 100x1

Càritas diocesana de Vic

Desembre del 2014

30. Nucli familiar format per 5 fills menors amb uns ingressos familiars que no superen els 500 euros mensuals; en aquests moments no poden fer front a les despeses més bàsiques, malgrat tenir suport en el concepte d'alimentació. Sol·liciten: ajuda econòmica per al pagament d'un rebut de llum. Import: 93,15 euros.

31. Parella sense ingressos econòmics; la dona té malaltia crònica i esta en tràmit de la prestació d'invalidesa; el marit ha esgotat l'atur i no cobra cap prestació. Tenen suport en el concepte de l'alimentació. Sol·liciten: ajut econòmic per al pagament de l'habitatge. Import: 200 euros.

32. Nucli familiar amb 3 fills menors escolaritzats, sense ingressos temporalment fins a la resolució de la tramitació de la Renda Mínima d'Inserció. Paguen 300 euros de

lloguer. Sol·liciten: ajuda econòmica per a despeses bàsiques d'aliments i farmàcia. Import: 200 euros.

33. Matrimoni amb 4 fills menors (un, nadó); viuen amb un subsidi de 426 euros mensuals. Tenen deutes en el pagament del lloguer i d'alguns subministraments. Sol·liciten ajut econòmic per al pagament d'una factura de llum. Import: 99,38 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el lloc de residència.

Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83.

Nadal des de Vacarisses

Un any més ens han fet arribar la imatge de la maqueta del pessebre d'enguany, obra del seu rector Mn. Sebastià Codina, que reproduïx una de les esglésies romàniques de Terrassa. Heus ací un fragment del text de la nadala:

«M'he arrupit ran del pessebre. / És Nadal! Què és el que tens? / No s'assemblen gens ni mica: / els Nadals són diferents. El Nadal de l'any catorze / és l'esclat primaveral / del país que arrenca a córrer / arriscant el camí ral (...).»

Pelegrinatge diocesà seguint la ruta de santa Teresa

Del 16 al 20 de març del 2015, en motiu de l'Any Jubilar Teresià

Del 16 al 20 de març s'ha programat un pelegrinatge diocesà amb motiu de l'Any Teresià que s'està celebrant pel cinquè centenari del naixement de santa Teresa d'Àvila.

Programa

El primer dia se sortirà de Ripoll, Vic, Manresa i Igualada. Es visitarà el monestir carmelita de Sòria i a la tarda arribarem a una de les ciutats més encisadores d'Espanya: Àvila. Allotjament en un hotel al centre històric.

El segon dia estarà dedicat a conèixer els llocs més importants relacionats amb la vida i obra de santa Teresa: la basílica de Sant Vicenç, la part est de la muralla, la catedral i la casa natal en el convent de Santa Teresa. A la tarda es visitarà el convent de l'Encarnació i el convent de Sant Josep.

Durant la tercera jornada es visitarà Alba de Tormes, a 80 km d'Àvila. Allà es visitarà el monestir de l'Anunciació de Nostra Senyora de les Carmelites Descalces, fundat per santa Teresa. Es tracta d'una vila ducal amb el castell dels ducs d'Alba. Es visitarà el Museu Camelità i després ens dirigirem a Salamanca, on dinarem en un restaurant

local. A Salamanca es visitarà la casa de santa Teresa i, no cal dir-ho, la plaça Major de la ciutat, un dels monuments més importants del barroc. S'admirarà la cèlebre Casa de las Conchas, la Clerecía, l'edifici de la Universitat Pontifícia i les dues catedrals de la ciutat.

El quart dia ens traslladarem a Medina del Campo, on santa Teresa va fundar el monestir de Sant Josep. A la tarda anirem a una de les ciutats més emblemàtiques de Castella: Burgos. Allà es visitarà el convent carmelita de Sant Josep i Santa Anna, així com l'església de Sant Gil. Aquella nit dormirem a Burgos.

El darrer dia es completarà la visita a Burgos amb la catedral i s'iniciarà el camí de retorn, fent una parada a Tudela per dinar.

Informació

Hi ha temps d'apuntar-s'hi fins al dia 20 de gener i el preu és de 560 euros.

Per a més informació i inscripcions cal posar-se en contacte amb Ruth Travel, tel. 93 46 73 244.

Com i quan una persona catòlica es pot tornar a casar?

Patricia Brown

Les circumstàncies per les quals una parella demana el matrimoni per segona vegada són les següents:

- No es van casar per l'Església, i volen fer de la seva relació un sacrament, a través d'una revalidació o convalidació del matrimoni civil que ja posseeixen.
- Quan un vidu o vídua troba una nova parella i desitja casar-s'hi.
- Quan una persona de la parella o tots dos, que es va o van casar per l'Església, va o van obtenir la nul·litat eclesiàstica (a través d'un tribunal de l'Església) del vincle matrimonial que tenia amb una parella anterior, i desitja o desitgen ara fer de la seva nova relació un sacrament.
- Quan una persona o totes dues es va o van casar pel civil i va o van dissoldre el seu vincle anterior mitjançant un divorci, i ara contraurà o contrauran eclesiàstic (sacramental).

Els divorciats, poden tornar a casar-se en el temple parroquial?

El divorci com a tal no existeix en el concepte de matrimoni de l'Església catòlica, ja que el vincle que uneix els esposos és indissoluble.

L'única cosa que fa que una relació matrimonial sacramental anterior quedi dissolta és que la mateixa Església pugui provar que, per unes circumstàncies clares, el vincle anterior no va ser mai un veritable matrimoni. En aquests casos el procés es diu «de nul·litat» i permet que les persones

d'aquest vincle dissolt puguin casar-se de nou, de forma vàlida, amb la mateixa persona o amb una parella diferent, segons el cas. El divorci és un procés civil que es realitza davant un tribunal civil i dissol només el vincle civil que havia unit una parella. Persones divorciades, que mai no s'hagin casat per l'Església, poden contraure matrimoni per l'Església, amb la mateixa o una nova parella.

Què és una convalidació o benedicció nupcial?

És el matrimoni que l'Església ofereix a parelles que durant anys han estat compartint la seva vida o s'han casat solament per la llei civil i desitgen rebre la gràcia del sacrament de matrimoni. Comunament, la situació és que una parella ha entrat en una unió civil, i ara vol intercanviar el consentiment a l'Església. Canònicament, l'Església no reconeix l'intercanvi de consentiment previ, però accepta que va haver-hi ja una espècie de compromís recíproc i de responsabilitats morals que van fluir d'aquest compromís civil.

La parella ha d'intercanviar consentiment de nou (i no simplement renovar el consentiment previ), i han de tenir el coneixement, la intenció i la capacitat apropiats per a això. Moltes parròquies ofereixen a aquestes parelles «noces senzilles», o sigui la possibilitat de rebre el sacrament a través d'una cerimònia on no es requereixen els costums de casar-se de blanc i fer una gran festa.

L'article

Els petits drames familiars

Josep Maria Rovira Marsal

En el si d'una família normal hi ha tota una sèrie de petits esdeveniments que poden torbar la pau familiar si no se saben prendre amb l'actitud adequada. Petits problemes de la convivència diària als quals hem de mirar de portar solucions perquè no es repeteixin sovint, però que no es poden evitar mai del tot. Posarem alguns exemples.

Algunes coses, no se sap per què, tenen una tendència natural a amagar-se o desaparèixer quan més les necessites, o potser sembla que et mirin descaradament com provocant-te. Les tisores, per exemple. I amb altres coses: el tallaungles, el tornavis, l'esparadrap, la cinta aïllant, el bolígraf que ha d'estar al costat del telèfon per a prendre notes, la revista del diumenge que no es va poder acabar de llegir... tenen el seu lloc, però, a vegades, no hi són. I això fa posar molt nerviós el pare, o la mare.

Els nens saben que no han de jugar a pilota ni a l'habitació, ni al passadís, ni enlloc de casa, però de tant en tant ho fan. I embruten la casa. I es trenquen coses: aquell gerro que només li faltava un any per a celebrar les noces d'argent amb nosaltres, la figureta que ens va regalar l'àvia, que ha contemplat impertèrrita (la figureta, vull dir) i durant molts anys com li passaven pel davant nens i nenes corrent, saltant, ballant... fins que un dia ella tota sola, sense que la toqui ningú, cau i es trenca...

I quan es trenca alguna cosa, alguna cosa es trenca també en l'equilibri emocional del pare o de la mare i pot significar l'inici d'un altre petit drama familiar. I els germans discuteixen i es barallen. I arriben les notes de l'escola. I tantes i tantes coses que formen part de la vida de qualsevol família: petits drames familiars que no podem evitar completament i que hem de procurar de no convertir en tragèdies.

Algunes mares sembla que tinguin vocació frustrada o tardana d'heroïna de tragèdia o de diva d'òpera wagneriana. Els pares, a vegades, traiem el «Rambo» que portem tots a dins i podem organitzar un daltabaix tant o més espectacular que el de la pel·lícula. I convertim el drama en tragèdia, i les tragèdies no són bones. No són bones, perquè acaben malament, perquè encongeixen el cor, i perquè deixen un gust amarg durant un cert temps.

El pitjor que pot passar és que els pares estiguin amargats. Si esteu amargats i aïrats amb els vostres fills, esteu en situació d'incapacitat per a educar-los. L'educació no és un combat, no és una guerra de pares contra fills. A la llar no poden haver-hi ni vencedors ni vençuts. No tenim dret a perdre el nostre control. Res com la falta de domini, els nervis i la còlera no ens farà perdre l'autoritat i el prestigi. Una mica de bon humor i una bona dosi de paciència per a no convertir en tragèdia el que són només petits drames familiars.

La Dita

«Què fan els infants? El que veuen fer als grans»

Sebastià Codina, prev.

En la personalitat de cada un de nosaltres hi ha una pinzellada molt notable dels nostres pares. Tenim unes arrels que provenen de casa. L'ambient, bo o dolent, viscut a la llar ens marca per sempre. Hi ha una grandesa inefable. Els vells marxen d'aquest món repetint moltes vegades: Pare! Mare! La mirada dels infants es clava en el que fan, són i diuen el pare i la mare.

Les frases, les dites i les expressions que s'han après a la falda de les mares es recorden sempre més. Dels mestres, de l'escola i de la infantesa en tenim records llunyans. De les quatre parets de casa i de l'escalf familiar, en recordem un munt de detalls.

Or, encens i mirra

Romà Casanova, bisbe de Vic

Adoració dels Reis Mags - El Greco, 1568 - Museu Soumaya, Ciutat de Mèxic

Els mags vinguts d'orient, després del seu llarg viatge guiats per l'estrella, van trobar Jesús, la meta del seu camí, en braços de Maria. Ells van fer aquest llarg viatge perquè volien presentar-li el seu homenatge com a rei dels jueus, acabat de néixer. El trobament amb Jesús els va omplir d'alegria: l'alegria de la recerca aconseguida i l'alegria del qui rep més del que espera. No podia ser d'altra manera. El qui es troba amb Jesús, troba la joia autèntica!

En el moment del seu homenatge l'evangelista Mateu ens diu: *Entraren tot seguit a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare i, prostrats a terra, li presentaren el seu homenatge. Van obrir llavors les seves arquetes per oferir-li presents: or, encens i mirra* (2,11). L'homenatge que aquells mags van fer a Jesús va, però, més enllà del simple reconeixement; pren les característiques de l'adoració pròpia de la divinitat: es van prosternar, van posar-se de genolls. La realitat de la pobra estança i de la humil família contrasta clarament amb aquest gest. Aquells mags, amb la seva actitud de posar-se de genolls davant d'aquell infantó, van expressar la seva voluntat de situar-se en un pla inferior al d'aquell infant a qui volien tributar un reconeixement. En aquest gest expressen el reconeixement de la divinitat de Jesús.

Les ofrenes dels mags a Jesús manifesten també qui és aquest infant en braços de Maria, la seva mare. Deixem-nos guiar en la reflexió per un autor cristià dels primers segles: «Amb aquestes presents els gentils expressaven la seva confessió de qui és Crist i significaven el compliment de la profecia d'Isaïes, que diu: "Tots vénen de Sabà portant or i encens i cantant la grandesa del Senyor" (60,6)... En reconèixer-lo com a rei, oferiren la primícia exquisida i preciosa del temple: l'or que guardaven. Per entendre que era de naturalesa divina i celestial, oferiren encens perfumat, forma d'oració autèntica, oferta com a suau olor de l'Esperit Sant. I en reconeixement que la seva naturalesa humana rebria sepultura temporal, oferiren mirra.»

L'Església en l'avui de la seva litúrgia diu: «Avui ja no us oferim or, encens i mirra, sinó que amb els dons que hem presentat proclamem, immolem i mengem nostre Senyor Jesucrist» (Oració d'ofrenes. Missa d'Epifania). Crist mateix és l'ofrena nostra al Pare. I amb ell ens hem d'oferir nosaltres. Que la nostra vida sigui homenatge i reconeixement d'amor a Jesús, el Fill de Déu, el nostre rei i el nostre Déu, nascut per a rescatar-nos del poder del pecat i de la mort.

